

EN SOM CONSCIENTS BEN BÉ DELS SENTIMENTS QUE DESPERTA L' ADOPCIÓ?

Diuen que vaig nèixer el 28 de gener de 1967 a Arteixo, la Corunya, i en canvi la meua partida de baptisme indica que sóc del 2 de gener. La Jesusa, la mare biològica, va quedar vídua amb 4 fills al seu càrrec, tots nois. Fruit d'una relació posterior em va tenir a mi. Sembla ser que tenia moltes dificultats per a poder tirar endavant i deixava els 5 nens a un hospici per poder anar a treballar.

Els meus pares, Emili i Paquita portaven ja 20 anys casats i desitjaven una nena. Vivien en un petit poble de la província de Girona, Llagostera. Jo tenia 2 mesos quan em van venir a busca a l' hospici. La meua mare sempre m' ho explica. Estava ple de nens que amb els seus ulls et deien- agafa'm a mi si us plau! Les monges els varen assenyalar quina era la seva nena, em van tenir una estona als braços, i diu que no va tenir cap dubte que era seva.

Aquesta és l' imatge que a mi m' ha quedat. El sentiment que tot nen necessita tenir: que el seu naixement és un fet únic i especial. I això és tant important per qualsevol nen! Sempre he sentit que els meus pares m' estimaven i em desitjaven, que aquest sentiment els omplia tot el cor i tota la seva existència des de que vaig entrar a les seves vides.

Per això, quan als 6 anys vaig saber per una amiga que jo era adoptada, vaig anar plorant cap a casa. La meua mare em va explicar amb els ulls plorosos tota aquesta història, afegint-hi que m' estimaven, m' estimaven molt! Això era l' important, i no d' on hagués sortit. Els nens són de qui els fa créixer i els educa, deia sempre la meua mare. Aquest sentiment i aquesta convicció és la que m' ha acompanyat tota la vida i això té conseqüències en les relacions que vas fent. Mai he tingut una gran curiositat en conèixer aspectes de la meua altra vida. Sí que és veritat que sovint m' imaginava com hauria estat el fet de viure a la Corunya i tenir 4 germans més grans, tots nois. Me hagués agradat veure per un fora a la meua mare biològica per comprovar quins trets de la meua personalitat i físics teníem en comú. La "meua mare" biològica. Em costa escriure les dues paraules, meua i mare. No la sento, ni meua, ni mare. Això és el que vaig sentir quan va venir a conèixer-me ara fa uns 7 ó 8 anys.

La meua infantesa la recordo feliç, amb molta llibertat, i tenia molts amics. Era una nena extravertida, oberta i amb molta força interior. Em sentia molt estimada tant pels meus pares com per a tota la gent del poble. Sempre he pensat que pels nens adoptats, **les arrels són molt importants i perduren en el nen d' una forma diferent, perquè les necessita més que els altres.** L' adolescència va ser més difícil. Feia moltes activitats. Ara penso, que era una fugida cap enfora. Cap als 14, 15 anys vaig començar a experimentar un **sentiment de soletat i de desubicació** que durant molt de temps em va acompanyar i vaig haver de fer-hi front. Vaig tenir episodis d' insomni. M' envaïa una angoixa que m' aclaparava i em feia patir molt. Demanava ajuda als meus pares desesperada. Ells no s' havien com aturar-ho. Van pensar que el millor era no fer-ne massa cas. Segurament ben tractat, en aquell moment, m' hagués estalviat molt del patiment posterior. Ja adulta, en períodes d' estrés aquest insomni i sentiment de soletat profunda anava apareixent. No vaig saber mai d' on em venia fins ara, de gran, quan vaig començar a pensar que el fet de l' adopció hi podia tenir alguna cosa a veure. La relació amb la meua mare no era fàcil però tampoc més difícil que qualsevol altre relació mare i filla. Jo era una nena molt rebel, amb molt d' amor propi, instint de superació, amb molta personalitat i havia crescut en una ambient de molta llibertat. La meua mare era una persona molt introvertida i les demostracions d' afecte conforme em vaig anar fent gran se li feien més difícils d' expressar. Tot els nens necessiten molt aquestes demostracions d' afecte però en un nen adoptat encara són més important. Les

Amb el naixement dels meus dos primers fills vaig pensar que pot ser m' afluïria algun sentiment o sensació envers a l' adopció. No va ser així. Sí que hi vaig pensar però seguia convençuda que el naixement és un fet anecdòtic, una experiència meravellosa i única en sí mateixa però res més.

Tot va canviar quan fa 7 ó 8 anys es va presentar la Jesusa a casa. Havia esbrinat els meus cognoms actuals i la meua adreça i no volia morir-se, deia, sense conèixer-me i saber que jo estava bé. Vaig saber de seguida que era ella quan va començar a parlar amb accent galleg. En el moment en que es va produir la visita aquell moment vaig sentir pena i compassió envers aquella dona que m' explicava buscant la meua comprensió que no m' havia entregat en adopció per voluntat pròpia. Jo també volia que sabés que m' havia sentit sempre molt estimada pels meus pares i que estava molt orgullosa de com m' havien educat.

Va ser després al dia següent quan vaig començar a experimentar un sentiment de rebuig, tristesa i des ubicació. No sabia què em passava. A partir de llavors, i pot ser també perquè em va coincidir amb altres circumstàncies de la meua vida, vaig començar a sentir que moltes de les coses que havia estat fent fins llavors, no m' omplien i no em feien il·lusió. La meua autoestima trontollava i vaig haver de replantejar-me un munt de coses. Amb l' ajuda d'una terapeuta vaig haver de fer tot un treball interior: acceptar que possiblement, malgrat no n' era conscient en un primer moment, el fet de ser adoptada implica una manera d' afrontar la vida i les relacions, diferent de com ho faria qualsevol altra persona.

Per això quan varem decidir adoptar el nostre tercer fill n' era plenament conscient. Em va resultar de molta utilitat el procés d' idoneïtat que varem haver de passar per adoptar-lo. Moltes de les coses que ens deien l' equip de terapeutes les constatava com a pròpies i em servien per posar nom i ubicar molts dels sentiments que havia anat experimentant.

El Melkamu ha nascut a Etiòpia, té 9 anys i fa 3 anys que és amb nosaltres. Tot aquest procés i treball que he fet m' ha fet adonar-me'n que ser adoptat et fa diferent, malgrat hagi estat molt estimada i t' hagin adoptat essent molt i molt petita. Negar o tapar tot els sentiments que aquest fet et provoca i no gestionar-los adequadament pot fer sentir-te molt malament i des ubicat. És ara, després de molt de temps, que sóc plenament conscient de quan n'és d' important per un nen adoptat l' aprovació i l'afecte i com pot girar la teua vida al voltant d' aquests dos conceptes. Ser-ne molt conscient i gestionar-ho correctament et pot fer les coses molt més fàcils i veure-ho amb molta més serenor.

Eva Gispert